

11. Алфьоров С.М. Адміністративне право : загальна частина: [підруч.] / С.М. Алфьоров. – Х. : Золота миля, 2011. – 374 с.
12. Моргунов О.А. Адміністративно-спортивне право у системі адміністративного права України: дис. канд. юрид. наук: 12.00.07 / О.А. Моргунов. – Запоріжжя, 2013. – 188 с.
13. Державне управління: проблеми адміністративно-правової теорії та практики / За заг. ред. В.Б. Авер'янова. – К. : Факт, 2003. – 384 с.
14. Почепцов Г.Г. Інформаційна політика: [навч. посіб.] / Г.Г. Почепцов, С.А. Чукут. – К. : Вид-во УАДУ, 2008. – 663 с.
15. Про інформацію: Закон України від 02.10.1992 № 2657-XII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/go/2657-12>
16. Про заходи щодо вдосконалення формування та реалізації державної політики у сфері інформаційної безпеки України : рішення РНБО від 28.04.2014 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/go/n0004525-14>
17. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 28 квітня 2014 року «Про заходи щодо вдосконалення формування та реалізації державної політики у сфері інформаційної безпеки України»: Указ Президента України від 01.05.2014 № 449/2014 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/go/laws/show/449/2014/para2#n2>

УДК 343.98

СУЧАСНИЙ СТАН МІЖНАРОДНОГО ЗАКОНОДАВСТВА, ЩО РЕГУЛЮЄ АНТИКОРУПЦІЙНУ ПОЛІТИКУ В УКРАЇНІ

CURRENT STATUS OF THE INTERNATIONAL LEGISLATION GOVERNING CORRUPTION POLICY IN UKRAINE

Олійник С.В.,

*здобувач кафедри цивільного, господарського та кримінального права
Інституту права та суспільних відносин
Університету «Україна»*

У статті розкрито сутність та зміст таких міжнародно-правових документів, що спрямовані на протидію корупції в Україні, як Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти корупції, Цивільна конвенція Ради Європи про боротьбу з корупцією, Кримінальна конвенція Ради Європи про боротьбу з корупцією, Додатковий протокол до Кримінальної конвенції Ради Європи про боротьбу з корупцією.

Ключові слова: документ, співробітництво, антикорупційна політика, корупція, запобігання та протидія.

В статье раскрыты сущность и содержание таких международно-правовых документов, направленных на противодействие коррупции в Украине, как Конвенция Организации Объединенных Наций против коррупции, Гражданская конвенция Совета Европы о борьбе с коррупцией, Уголовная конвенция Совета Европы о борьбе с коррупцией, Дополнительный протокол к Уголовной конвенции Совета Европы о борьбе с коррупцией.

Ключевые слова: документ, сотрудничество, антикоррупционная политика, коррупция, предотвращение и противодействие.

The article reveals the essence and content of such international legal instruments aimed at combating corruption in Ukraine: the Convention of United Nations against corruption, the Civil Convention of the Council of Europe Convention on the fight against corruption, the Criminal Convention of the Council of Europe Convention on the fight against corruption, the Additional Protocol to Criminal Convention of the Council of Europe Convention on the fight against corruption.

Key words: document collaboration, anti-corruption policy, corruption, prevention and combating.

Постановка проблеми. За даними досліджень, саме корупція є однією з причин, що призвела до масових протестів в Україні на початку 2014 року. За результатами дослідження «Барометр Світової Корупції» (Global Corruption Barometer), проведеного міжнародною організацією Transparency International у 2013 році, 36 відсотків українців були готові вийти на вулицю, протестуючи проти корупції. За результатами проведеного Міжнародною фундацією виборчих систем (IFES) на початку 2014 року дослідження громадської думки, корупція вже входила до переліку найбільших проблем населення і викликала особливе занепокоєння у 47 відсотків громадян. Такий показник сприй-

няття корупції громадянами пояснюється відсутністю дієвих реформ у сфері протидії корупції та неефективною діяльністю органів правопорядку щодо виявлення корупційних правопорушень та притягнення винуватців до відповідальності, про що свідчить, зокрема, незадовільне виконання Україною міжнародних зобов'язань щодо запровадження антикорупційних стандартів [1, с. 2047]. На основі зазначеного можна зробити висновок, що проблема функціонування державної антикорупційної політики залишається невирішеною, тому постає необхідність наукового вивчення стану міжнародно-правових документів, що регулюють антикорупційну політику в Україні.

Метою статті є розгляд вивчення стану ратифікованих міжнародно-правових документів, що спрямовані на протидію корупції в Україні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Питанням антикорупційної політики займалися вчені різних періодів розвитку нашої держави. Однак слід відзначити групу вчених, які у своїх працях показали наукову цінність та практичну обґрунтованість криміналістичної характеристики у методиці розслідування злочинів. Це такі учені, як Л.І. Аркуша, О.Ю. Бусол, О.О. Дудоров, І.Ф. Луговий, І.Л. Машковська, М.І. Мельник, Ю.П. Мірошник, О.С. Новиков, А.О. Сафроненко, А.В. Скрипник та інші.

Вклад основного матеріалу. 21 листопада 2002 року прийнято Закон України «Про Концепцію Загальнодержавної програми адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу», відповідно до якого в Україні розпочалася поетапна діяльність щодо прийняття нормативно-правових актів, розроблених з урахуванням законодавства Євросоюзу [2, с. 12]. 18 березня 2004 року прийнято Закон України «Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу», у якому визначено механізм досягнення Україною відповідності третьому Копенгагенському та Мадридському критеріям набуття членства в Європейському Союзі. Цей механізм включає адаптацію законодавства, утворення відповідних інституцій та інші додаткові заходи, необхідні для ефективного правотворення та правозастосування. Метою адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу є досягнення відповідності правової системи України *acquis communautaire* з урахуванням критеріїв, що висувуються Європейським Союзом (далі – ЄС) до держав, які мають намір вступити до нього [3, с. 367]. Це мав би бути дієвий крок щодо організації антикорупційної політики держави, оскільки у країнах Євросоюзу питання боротьби з корупцією не стоїть настільки гостро, як в Україні. Розглянемо ратифіковані міжнародні нормативно-правові документи, що регулюють сферу запобігання та протидії корупції в Україні.

До міжнародного законодавства, що регулює систему запобігання та протидії корупції в Україні, належать такі нормативно-правові документи:

1) *Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти корупції* від 31 жовтня 2003 року (ратифікована Законом України від 18 жовтня 2006 року № 251-V);

2) Цивільна конвенція Ради Європи про боротьбу з корупцією від 4 листопада 1999 року (ратифікована Законом України від 16 березня 2005 року № 2476-IV);

3) Кримінальна конвенція Ради Європи про боротьбу з корупцією (ратифікована Законом України від 18 жовтня 2006 року № 252-V);

4) Додатковий протокол до Кримінальної конвенції Ради Європи про боротьбу з корупцією (ратифікований Законом України від 18 жовтня 2006 року № 253-V).

Центральною в системі міжнародно-правових документів, що регулюють антикорупційну діяль-

ність в Україні, є Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти корупції від 31 жовтня 2003 року (ратифікована Законом України від 18 жовтня 2006 року № 251-V) [4].

Важливість і необхідність виконання такого документа пов'язана, насамперед, із зобов'язаннями України перед Євросоюзом, а також зі сприйняттям дієвого і ефективного досвіду країн світу щодо запобігання та протидії корупції.

На жаль, доводиться спостерігати той факт, що з 2003 року ситуація в Україні щодо антикорупційної діяльності майже не змінилася. Це видно, насамперед, із розглядуваної Конвенції. Виходить, що держави-члени Конвенції на момент її підписання (2003 рік) були стурбовані серйозністю породжуваних корупцією проблем і загроз для стабільності й безпеки суспільства, зв'язками між корупцією та іншими формами злочинності (зокрема, організованою злочинністю й економічною злочинністю, в тому числі відмиванням коштів), випадками корупції, пов'язаними з великими обсягами активів, які можуть складати значну частку ресурсів держави та які ставлять під загрозу політичну стабільність і сталий її розвиток, тим, що корупція перетворилася на транснаціональне явище, яке впливає на суспільства й економіки всіх країн. І станом на 2014 рік усе залишається без змін, підтвердженням цьому є організації заходів щодо проведення антикорупційної реформи в Україні. Мабуть, проблема в тому, що наша держава не збиралася виконувати такий міжнародний документ, а, як показує світова практика боротьби зі злочинністю, лише всеосяжний та комплексний підхід зумовлює ефективність досягнення поставленої мети.

Не дивлячись на недієвість усі ці роки згаданої вище Конвенції, все ж таки розглянемо сутність такого документа і розкриємо його значення для антикорупційної діяльності у нашій державі.

Конвенція є своєрідним «жестом» міжнародної допомоги, оскільки запобігати корупції та викоринити її – це обов'язок усіх держав світу, а для забезпечення ефективності своїх зусиль у цій галузі вони мають співпрацювати одна з одною за підтримки й участі окремих осіб і груп, які не належать до державного сектора, таких як громадянське суспільство, неурядові організації та організації, що функціонують на базі громад.

Таким документом проглядається сприяння та підтримка міжнародного співробітництва, а також технічної допомоги в запобіганні та протидії корупції, зокрема в поверненні активів. Водночас відбувається своєрідне заохочення чесності, відповідальності й належного управління громадськими справами й державним майном.

Стаття 2 Конвенції містить сукупність термінів, які пов'язані з антикорупційною діяльністю. Зокрема, це державна посадова особа, іноземна державна посадова особа, посадова особа міжнародної організації, майно, доходи від злочину, припинення операцій (заморожування) або арешт, конфіскація, предикатний злочин, контрольована поставка.

Відповідно до п. 1 ст. 5 Конвенції Україна, згідно з основоположними принципами своєї правової системи, має розробити та здійснити або провести ефективну скоординовану політику протидії корупції, яка сприятиме участі суспільства і яка відображатиме принципи правопорядку, належного управління державними справами й державним майном, чесності й невідкупності, прозорості й відповідальності.

Саме п. 1 ст. 5 Конвенції і виконується нині Україною (прийнятий 14 жовтня 2014 року пакет антикорупційних нормативно-правових документів): проводиться антикорупційна реформа за участю громадськості та міжнародних неурядових організацій. Така сукупність правильно сформованих документів уможливує охоплення всіх ключових моментів щодо запобігання та протидії корупції в Україні.

Такий документ містить заходи щодо запобігання корупції, які прописані у другому розділі. Так, у такому розділі прописано, що наша держава має: 1) розробити та здійснювати ефективну скоординовану політику протидії корупції, за участю суспільства, яка відображатиме принципи правопорядку, належного управління державними справами й державним майном, чесності й невідкупності, прозорості й відповідальності; 2) створити орган або органи із запобігання та протидії корупції за допомогою таких засобів, прописаних у ст. 6 цієї Конвенції; 3) створювати, підтримувати й зміцнювати системи приймання на роботу, набору, проходження служби, просування по службі та виходу у відставку державних службовців й інших державних посадових осіб, які не обираються, ґрунтуючись при цьому на принципах публічності (відкритості); 4) дотримуватися Кодексу поведінки державних посадових осіб; 5) забезпечити необхідні заходи для створення належних систем державних закупівель та управління державними фінансами, які ґрунтуються на прозорості, конкуренції та об'єктивних критеріях прийняття рішень і є ефективними щодо запобігання корупції; 6) вжити заходів стосовно зміцнення чесності й невідкупності представників судової влади та запобігання будь-якій можливості для корупції серед них; 7) забезпечити заходи щодо недопущення відмивання коштів тощо.

Позитивним у протидії корупції, що безпосередньо стосується нашого дисертаційного дослідження, є передбачене у Конвенції зобов'язання України вжити законодавчих та інших заходів, які можуть бути необхідними для визнання кримінально караними діяння, пов'язані з підкупом національних державних посадових осіб. Дійсно, наша держава виконала таке зобов'язання і внесла зміни у Кримінальний кодекс України, створивши низку статей з цього приводу, зокрема слід відзначити ст. 368 (прийняття пропозиції, обіцянки або одержання неправомірної вигоди службовою особою) та ст. 369 (пропозиція, обіцянка або надання неправомірної вигоди службовій особі) [5, с. 170–174].

Водночас зосереджена увага на необхідності визнання кримінально караними такі злочини, як підкуп іноземних державних посадових осіб і поса-

дових осіб міжурядових організацій; розкрадання, неправомірне привласнення або інше нецільове використання майна державною посадовою особою; зловживання впливом та службовим становищем; незаконне збагачення; підкуп, розкрадання у приватному секторі (мається на увазі, у сфері економічної, фінансової або комерційної діяльності); відмивання доходів, здобутих злочинним шляхом; перешкоджання здійсненню правосуддя тощо. Конвенція не лише визначає перелік злочинів, але й зобов'язує вжити заходів щодо організації та належного переслідування, винесення судових рішень та санкцій; забезпечення захисту свідків, експертів, потерпілих, осіб, які повідомляють інформацію; належного співробітництва між державними органами, з приватним сектором; сприяння Держав-учасниць одна одній в розслідуванні та провадженні з цивільно-правових та адміністративних питань, пов'язаних з корупцією (викладені умови такого співробітництва, порядок видачі злочинців, передачі засуджених та низка інших важливих питань щодо міжнародного співробітництва), проведення спільних розслідувань та надання правової допомоги.

Конвенцією передбачено зобов'язання вжиття заходів щодо виявлення та повернення майна та доходів, здобутих злочинним шляхом, механізми вилучення майна шляхом міжнародного співробітництва у питаннях конфіскації.

Не менш важливою є передбачена у Конвенції аналітична робота, мається на увазі збір та аналіз інформації щодо корупційних діянь та обмін такою інформацією з державами-учасницями. Дійсно, вивчення та систематизація статистичних даних, аналітичних знань щодо корупції уможливають формування уявлення стану корупції в Україні та сприятимуть розробленню ефективних, всеосяжних та дієвих засобів у її протидії.

Цікавим є передбачене у Конвенції раз на рік скликання конференції усіх держав-учасниць, оскільки такий захід спрямований на розширення можливостей кожного з них, і найголовніше, на наш погляд, на здійснення нагляду за виконанням положень Конвенції. Оскільки Україна досить тривалий час мала і досі має проблеми із запобіганням та протидією корупції, такі міжнародні заходи, як контроль, є необхідними. Це пов'язано з обговоренням видів діяльності, які проводить щодо запобігання та протидії корупції, та самої процедури, методів роботи тощо.

Як бачимо, Конвенція спрямована на виконання основоположних принципів внутрішнього права, а також заходів, які можуть бути необхідними для посилення прозорості в державному управлінні, в тому числі стосовно її організації, функціонування та процесів прийняття рішень.

Наступним міжнародним документом, що регулює антикорупційну політику в Україні, є *Цивільна конвенція Ради Європи про боротьбу з корупцією* від 4 листопада 1999 року (ратифікована Законом України від 16 березня 2005 року № 2476-IV). Відповідно до цього документа одним із важелів запобігання та

протидії корупції є цивільне право, в частині надання особам, яким заподіяно шкоду, можливості отримати справедливую компенсацію [6]. Весь документ спрямований на зобов'язання України урегулювати національне законодавство щодо порядку та умов відшкодування шкоди, завданої корупційними діями.

Ефективним, на наш погляд, є передбачене у Конвенції міжнародне співробітництво з питань, що стосуються цивільного провадження у справах про корупцію, особливо вручення документів, збирання доказів в інших країнах, визнання та виконання рішень судових органів іноземних країн і судових витрат, згідно з положеннями відповідних міжнародних документів про міжнародне співробітництво у цивільних і комерційних справах, Сторонами яких є Україна, а також відповідно до нашого внутрішнього законодавства.

Кримінальна конвенція Ради Європи про боротьбу з корупцією (ETS 173) (ратифікована Законом України від 18 жовтня 2006 року № 252-V) визначає необхідність здійснювати державами-учасницями у невідкладному порядку спільну кримінальну політику, спрямовану на захист суспільства від корупції, включаючи ухвалення відповідних нормативно-правових актів і вжиття превентивних заходів, оскільки ефективна боротьба з корупцією вимагає розширення, активізації та поліпшення міжнародного співробітництва у кримінальних провадженнях [7].

У Конвенції передбачено заходи, яких слід вжити на національному рівні щодо запобігання та попередження корупції. Зокрема, цей документ пропонує визнати злочинами такі діяння: дача та одержання хабара національними державними посадовими особами (ст. ст. 2, 3); хабарництво членів національних представницьких органів та іноземних державних посадових осіб, хабарництво членів іноземних представницьких органів, дача та одержання хабара у приватному секторі, хабарництво посадових осіб міжнародних організацій, хабарництво членів міжнародних парламентських асамблей, хабарництво суддів і посадових осіб міжнародних судів, зловживання впливом, відмивання доходів, отриманих від злочинів, пов'язаних із корупцією, а також фінансові злочини [7].

Пам'ятаємо, що у законодавстві України, зокрема Законом України від 18 квітня 2013 року «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо приведення національного законодавства у відповідність зі стандартами Кримінальної конвенції про боротьбу з корупцією», термін «хабар» було замінено на «неправомірну вигоду». Оскільки ми цитуємо міжнародний документ – Конвенцію, то вживаємо терміни, що у ній зазначені.

Позитивним є зобов'язання запровадити стосовно перерахованих вище злочинів ефективні, адекватні та стримуючі санкції і заходи, включаючи, у разі вчинення таких злочинів фізичними особами, позбавлення волі із подальшою можливістю екстрадиції, для юридичних осіб – кримінальні або некримінальні санкції і заходи, включаючи штрафи, а також вжити таких законодавчих та інших заходів,

які можуть бути необхідними для забезпечення можливості конфіскації чи в інший спосіб вилучення засобів вчинення кримінальних злочинів і доходів, отриманих від кримінальних злочинів, чи власності, вартість якої відповідає таким доходам. Вжиття таких заходів пов'язано, насамперед, із серйозністю характеру таких кримінальних злочинів, їх значними та масштабними наслідками.

Як і у всіх розглянутих нами попередніх документах, у цій Конвенції передбачено співробітництво між органами державної влади, посадовими особами із дотриманням національного законодавства із тими національними органами, які відповідають за розслідування та переслідування кримінальних злочинів; а також міжнародне співробітництво щодо розслідування та переслідування кримінальних злочинів та екстрадицію.

Додатковий протокол до Кримінальної конвенції Ради Європи про боротьбу з корупцією (ратифікований Законом України від 18 жовтня 2006 року № 253-V) (далі – Протокол) був підписаний як доповнення до Кримінальної конвенції про боротьбу з корупцією з метою запобігання корупції [8, с. 498].

Такий документ стосується також урегулювання національного законодавства щодо запобігання та протидії корупції, однак навколо іншої категорії осіб: арбітрів, національних та іноземних присяжних засідателів. Тобто перелік корупційних злочинів стосується арбітрів, наприклад, дача (одержання) хабара національним арбітрам (ст. ст. 2, 3 Протоколу), хабарництво національних (іноземних) присяжних засідателів (ст. ст. 5, 6 Протоколу).

Тобто Україна має вжити таких законодавчих та інших заходів, які можуть бути необхідними для встановлення у законодавстві кримінальної відповідальності за умисне вчинення вимагання чи одержання арбітром, який здійснює свої функції відповідно до арбітражного законодавства, прямо чи опосередковано будь-якої неправомірної переваги для нього особисто чи для інших осіб або прийняття пропозиції чи обіцянки надання такої переваги з метою виконання чи невиконання ним своїх функцій.

З метою ліквідації будь-яких неточностей чи непорозумінь у Протоколі надано визначення основних термінів, відносно яких і складений такий документ. Так, відповідно до ст. 1 Протоколу, арбітр – це особа, яку в силу арбітражної угоди запрошено винести рішення, яке має обов'язкову юридичну силу, у спорі, переданому їй сторонами такої угоди. У свою чергу, арбітражна угода – це угода, визнана національним законодавством, якою сторони погоджуються передати спір для винесення рішення арбітром [8].

З розглянутих у статті міжнародних документах чітко проглядається прагнення до міжнародного співробітництва між державами-учасницями, які їх уклали, і Україна не є виключенням. Таке співробітництво спрямоване на підвищення ефективності запобігання та протидії корупції, активізацію та покращення міжнародного співробітництва при розслідуванні та кримінальному переслідуванні за корупційні злочини. Ці взаємовідносини можуть

відбуватися у таких формах як: здійснення правової допомоги щодо обробки запитів, що надходять від органів, які мають право розслідувати чи переслідувати за корупційні злочини; екстрадиція; надання інформації за власною ініціативою; передача кримінального провадження; проведення спільних розслідувань; використання спеціальних методів розслідування. Вбачається, що такі прописані у розглянутих документах зобов'язання приведуть у дію реальний механізм запобігання та протидії корупції в Україні.

Висновки. Викладений у статті короткий зміст та сутність міжнародних нормативно-правових доку-

ментів здійснює вагомий внесок у діяльність антикорупційної політики держави, однак таким документам мають відповідати і Закони України. Дієвість та ефективність останніх безпосередньо пов'язана із наявністю адміністративних нормативно-правових актів, у яких конкретизовано і встановлено порядок застосування законів. Тому першочерговим заходом і справді дієвим механізмом запобігання та протидії корупції буде урегулювання законодавства України відповідно до міжнародно-правових документів і якісне їх виконання. Одним із прикладів такого урегулювання є прийняття Закону України «Про запобігання корупції» від 14 жовтня 2014 року № 1700-VII.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Про засади державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія) на 2014–2017 роки : Закон України : Стратегія від 14 жовтня 2014 року № 1699-VII // Відомості Верховної Ради. – 2014. – № 46. – Ст. 2047.
2. Про Концепцію Загальнодержавної програми адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу : Закон України : Концепція від 21 листопада 2002 року № 228-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 3. – Ст. 12.
3. Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу : Закон України : Програма від 18 березня 2004 року № 1629-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – № 29. – Ст. 367.
4. Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти корупції : ООН; Конвенція, Міжнародний документ від 31 жовтня 2003 року (ратифікована Законом України від 18 жовтня 2006 року № 251-V // Відомості Верховної Ради України. – 2007. – № 49.
5. Кримінальний кодекс України : чинне законодавство зі змінами та доповненнями станом на 10 вересня 2013 року: (офіційний текст). – К. : А.В. ПАЛИВОДА, 2013. – 212 с.
6. Цивільна конвенція про боротьбу з корупцією : Конвенція, Міжнародний документ від 4 листопада 1999 року (ратифікована Законом України від 16 березня 2005 року № 2476-IV) // Відомості Верховної Ради України. – 2005. – № 16. – Ст. 266.
7. Кримінальна конвенція Ради Європи про боротьбу з корупцією (ETS 173) : Конвенція, Міжнародний документ від 27 листопада 1999 року № (ETS 173 (ратифікована Законом України від 18 жовтня 2006 року № 252-V) // Відомості Верховної Ради України. – 2007. – № 47–48.
8. Додатковий протокол до Кримінальної конвенції Ради Європи про боротьбу з корупцією (ETS 191) : Рада Європи; Протокол, Міжнародний документ від 15 травня 2003 року № ETS 191 (ратифікований Законом України від 18 жовтня 2006 року № 253-V) // Відомості Верховної Ради України. – 2006. – № 50. – Ст. 498.

УДК 342.9

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КОНТРОЛЬНО-НАГЛЯДОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ У СФЕРІ ЗЕМЕЛЬНИХ ВІДНОСИН В УКРАЇНІ

ADMINISTRATIVE FRAMEWORK CONTROL AND SUPERVISION IN LAND RELATIONS IN UKRAINE

Пахомов В.В.,

*кандидат юридичних наук, доцент,
завідувач кафедри судочинства та міжнародного права
Сумського державного університету*

Досліджено сучасний стан адміністративно-правового забезпечення контрольно-наглядової діяльності у сфері земельних відносин в Україні. Проаналізовано зміст основних нормативно-правових актів, що закріплюють питання здійснення контрольно-наглядової діяльності у сфері земельних відносин в Україні.

Ключові слова: контроль, нагляд, контрольно-наглядова діяльність, адміністративно-правове забезпечення, нормативно-правовий акт, земельні відносини.

Изучено современное состояние административно-правового обеспечения контрольно-надзорной деятельности в сфере земельных отношений в Украине. Дан анализ содержания основных нормативно-правовых актов, регулирующих вопросы реализации контрольно-надзорной деятельности в сфере земельных отношений в Украине.

Ключевые слова: контроль, надзор, контрольно-надзорная деятельность, административно-правовое обеспечение, нормативно-правовой акт, земельные отношения.

The contemporary situation of administrative-legal ensuring of control and supervisory activity in the land relations sphere in Ukraine is considered. The content of main normative-legal act which regulate the control and supervisory activity in the land relations sphere in Ukraine is analyzed.

Key words: control, supervision, control and supervisory activity, administrative-legal ensuring, normative-legal act, land relations.